

Ko se razide družina po opravi, se vrne Anica sama k mami v kuhinjo in ji potoži, da je lačna črešenj, ostalih črešenj v omari. Mamica v smeh, Anica v jok. Nežni obrazek se ji nabere v take gube, da bi se ga deklica sama ustrašila. Zato ji mamica prinese zrcalo. Anica se ogleda v njem in ne verjame, da je ona ter se obrne v stran in nadaljuje neprijetno godbo. Ker je mama ni hotela poslušati, so zaigrale v očeh solzice jezice, zakaj še ni dobila črešenj. Nazadnje se zadere: »Še bom jokala — še — še — še! Dokler mi ne daš črešenj!«

»Z jokom ne zaslužiš črešenj. Drugemu sem jih obljubila zastonj,« reče mati.

»Pa ne bom jokala,« odvrne deklica.

»Potem je tudi prav. S tem je ustrezno vsem,« pravi mati.

»Pa daj črešnje!« poprosi Anica.

»Obljubila sem jih nekemu zastonj, slišiš?« vpraša mati.

»Pa jih daj meni zastonj, saj ne jokam,« trdi hčerka.

»O ne! Ti jih hočeš z jokom zaslužiti in brez joka tudi zaslužiti! Umeš li, Anica? Ti zahtevaš za jok plačilo in za molk tudi plačilo. To ni zastonj,« dokazuje mati.

Anica je umolknila. Njena umetnost jo je privedla v zamero pri mamici ter jo slednjič grdo ostavila na cedilu. Dolgo je molčala Anica. Solze so se posušile na ličecih, očesci sta vprašujoče in razočarani zrla v svet, šobica je bila povešena, a usteca se niso več kremžila na jok. Poslej so imeli v Zdražbovi hiši samo še majčkeno in srčkano Anico!

Anka gleda v zvezde.

*Tam so bele zvezde,
v njih so stolčki zlati
in na njih sedijo
angelci krilati.*

*Pa k molitvi tihi
sklepajo ročice
in pobožno zrejo
Bogu v jasno lice.*

*Molijo za zdravje
mami in očetu,
da bi jima sreče
dal še na tem svetu.*

*In bi bilo kruha
v hiši vedno dosti,
in potem še oni
k nam prišli bi v gosti.*

Janko Samec.